

Arrest

nr. 145 381 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.2. Op 9 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 28 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2009 werd ingediend door : L.S.

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op haar langdurig verblijf in België en haar duurzame lokale verankering. Zij tracht deze te staven door getuigenverklaringen, medische attesten, een belofte van aanwerven en attesten van het Huis van het Nederlands voor te leggen. Zij haalt ook aan dat zij vlot geïntegreerd zou zijn, dat zij zich nuttig maakt en o.a. voor oude mensen zou zorgen, dat zij verschillende malen gesolliciteerd zou hebben, werkbereid zou zijn, familie in België zou hebben en een mondjevol Nederlands en Frans zou spreken. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds 2004 ononderbroken in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Bovendien kunnen een eventuele goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanmerking zou geweest zijn met het gerechtelijk apparaat en van onberispelijk gedrag zou zijn; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

1.3. Op 27 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, genomen op 27-12-2011 wordt aan L.S. (V)

GEBOREN TE (...) , van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 27/02/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 al 1,1° van de Wet van 15-12-1980. Niet in het bezit van een geldig visum”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van het vertrouwensbeginsel alsook van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel.

2.1.2. Verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt: ("..."). Verwerende partij stelt in haar beslissing dat de criteria waarop verzoekster zich beroept niet meer van toepassing zijn. De instructies opgesteld door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op 19 juli 2009 met betrekking tot de interpretatie van artikel 9bis Vreemd. Wet werden vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009. De betreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen op 28 december 2011, ruim twee jaar na het arrest van de Raad van State waarbij de instructies werden vernietigd.

Daarvoor werd er echter een eerste beslissing genomen door de verwerende partij, een beslissing die is ingetrokken op 28 december 2012. Bij het nemen van deze eerste beslissing werden de vernietigde criteria echter nog toegepast door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid. Deze beslissing werd immers als volgt gemotiveerd: "Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie te blijven toepassen (eigen onderlijning)." Hoewel verzoeksters aanvraag, ingediend op 9 december 2009, Le. meer dan twee jaar geleden, al die tijd onveranderlijk is gebleven, zijn de criteria die er op van toepassing zijn reeds drie maal van karakter en inhoud veranderd. Door te stellen dat de criteria helemaal niet meer van toepassing zijn op een aanvraag die dateert van 9 december 2009, schendt verwerende partij het vertrouwensbeginsel: "het bestuur moet vermijden dat de burger in rechtmatige verwachtingen welke hij uit het bestuursoptreden punt, wordt gefrustreerd. ... het vertrouwensbeginsel komt er op neer dat de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. "

Wie een regularisatieaanvraag had ingediend tussen 15 september en 15 december 2009 mocht er, op basis van de uitspraken gedaan door de staatssecretaris naar aanleiding van de vernietiging door de Raad van State van zijn instructies van 19 juli 2009, van uit gaan dat op deze aanvraag nog wel degelijk de criteria vermeld in de instructies zouden worden toegepast. De aanvrager kon zich voor het stellen van deze verwachting niet alleen baseren op de uitspraak van de staatssecretaris, maar ook op de vermeldingen in de beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken, waarbij telkens de ingediende aanvragen werden getoetst aan de criteria van de instructie en waarbij ook telkens uitdrukkelijk verwezen werd naar de mededeling van de staatssecretaris dat de criteria van de instructies, ondanks het vernietigingsarrest van de Raad van State, toch van toepassing bleven. Door te stellen dat de criteria niet meer van toepassing zijn op aanvragen ingediend in de periode tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 wordt het vertrouwensbeginsel geschonden.

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel is hierdoor geschonden, gezien verwerende partij zich zelfs de moeite niet heeft getroost om na te gaan of de verzoekster inhoudelijk niet voldoet aan de criteria van de

instructie die op haar aanvraag van toepassing waren op het moment dat deze werd ingediend. Gezien verzoekster zich in haar aanvraag zowel op criterium 2.8.A als 2.8B. beroept kan op zijn minst verwacht worden dat de verwerende partij nagaat in hoeverre ze hieraan voldoet of voldeed. Het feit dat verzoekster bij haar aanvraag een belofte tot tewerkstelling heeft gevoegd getuigt hier immers van. Verwerende partij is onzorgvuldig geweest in de zin dat ze aan haar onderzoeksplicht heeft verzaakt. De bestreden beslissing schendt ook het rechtszekerheids beginsel. Het rechtzekerheidsbeginsel houdt immers in "dat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een handeling kan voorzien op het tijdstip waarop hij die handeling stelt. Het rechtzekerheidsbeginsel biedt de burger de waarborg dat hij niet zonder redelijke rechtvaardiging verrast zal worden door rechtsgevolgen die hij niet kon voorzien op het ogenblik dat hij de handeling stelde. In casu kon verzoekster op 9 december 2009 niet voorzien welke de rechtsgevolgen zouden zijn van de door haar ingediende aanvraag. De bestreden beslissing schendt dan ook het rechtszekerheids-, zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel waarop verzoekster zich mocht verlaten".

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) begrijpt uit verzoekende partij haar eerste middel dat zij de schending van het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel opwerpt in het kader van de bestreden beslissing van het bestuur waarbij haar aanvraag van 9 december 2009 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. De Raad onderzoekt de vermeende schendingen dan ook in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.1.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt vooreerst als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.1.5. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Verzoekende partij is in wezen van oordeel dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 had moeten worden toegepast op haar aanvraag.

2.1.6. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"*

en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

2.1.7. Waar verzoekende partij er zich over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.1.8. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn en betrokkenen er zich niet langer op kunnen beroepen.

2.1.9. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

2.1.10. Wat betreft de opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel dient te worden benadrukt dat dit beginsel niet impliceert dat een jarenlange administratieve praktijk in casu zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Het betoog van verzoekende partij inzake de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

2.1.11. In de mate dat verzoekende partij er nog op alludeert dat, mocht haar dossier onmiddellijk zijn behandeld dit totaal anders zou zijn beoordeeld op grond van de veronderstelling dat zij volledig tegemoet komt aan de criteria van de vernietigde instructie, dient erop gewezen dat de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging niet aan een bepaalde termijn is onderworpen en dat de verwerende partij ertoe gehouden is het juridische kader dat bestaat op het ogenblik dat zij haar beslissing neemt toe te passen, hetgeen zij ook heeft gedaan.

2.1.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.13. Waar verzoekende partij van mening is dat het bestuur ook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door haar aanvraag niet te onderzoeken in het licht van de specifieke criteria van de instructie van 19 juli 2009 en zodoende haar onderzoeksplicht heeft geschonden, verwijst de Raad naar hetgeen supra reeds besproken werd. Gelet op de integrale vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 (zie arrest RvS, nr. 220.932 van 10 oktober 2012) kwam het niet aan het

bestuur toe de aanvraag van verzoekster op wettige wijze te onderzoeken en toetsen precies op basis van de specifieke criteria van de voornoemde instructie. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan immers ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat het bestuur er geen toepassing van kon maken en verzoekster er zich niet op kan beroepen.

2.1.14. Verder blijkt dat het bestuur de aanvraag wel degelijk heeft onderzocht en getoetst aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De weerslag en het resultaat van dit onderzoek staan duidelijk en met redenen omkleed te lezen in de eerste bestreden beslissing van 28 december 2011. Verzoekende partij toont niet aan dat het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag, middels het gebeurde onderzoek en toetsing aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel zou miskend hebben. De elementen die zij bijbracht bij haar aanvraag werden onderzocht en beoordeeld en zij toont niet aan welke gegevens niet zouden zijn betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

2.1.15. Uit hetgeen voorafgaat blijkt derhalve dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn en betrokkene er zich niet langer op kan beroepen. In de mate dus dat verzoekende partij wenst aan te tonen dat zij er wel degelijk aan voldoet, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit niet dienstig is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel noch van het rechtszekerheidsbeginsel wordt in casu niet aangetoond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt: (“...”). Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar lokale verankering. Verwerende partij gaat er hier aan voorbij dat verzoekster van de acht jaar die ze reeds in België doorbracht, ze meer dan twee jaar al wachtend op een beslissing van de verwerende partij. Tussen de eerste beslissing die verwerende partij heeft genomen en de intrekking en vervanging ervan door een tweede beslissing zat een periode van meer dan een jaar. De stelling van verwerende partij dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar lokale verankering is dan ook uitermate cynisch, gezien deze stelling geen rekening houdt met de tijd die ondertussen is verstreken en die verzoekster al wachtend heeft doorgebracht. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat het de lokale verankering op zich is die een element vormt op basis waarvan de verwerende partij een beslissing dient te nemen en dat het feit of die lokale verankering voortvloeit uit de acties van de verzoekster of niet, vreemd dient te blijven aan de waardering van dit element.

Verzoekster wordt tegengeworpen zich "bewust genesteld" te hebben in illegaal verblijf. Deze motivatie is absoluut niet pertinent. Het is volstrekt onduidelijk wat verwerende partij hiermee bedoelt. Illegaal verblijf is immers geen preferentiële conditie. Het is dan ook onduidelijk hoe iemand zich hierin zou kunnen "nestelen". Meer zelfs, illegaliteit is een weinig benijdenswaardige hoedanigheid waarbij het dagelijkse leven zijn vanzelfsprekende karakter verliest en volledig beheerst wordt door noodzaak en angst. Verzoeksters integratie kan dan ook bezwaarlijk het gevolg genoemd worden van haar illegaal verblijf. Haar illegaal verblijf was een schier onoverkomelijke hindernis voor haar integratie, een hindernis die ze desondanks bedwongen heeft. Verzoekster is met andere woorden geïntegreerd tegen alle kansen in. Verwerende partij laat uit haar motivatie op geen enkele manier blijken dat ze hier rekening mee houdt. Integendeel, uit de wijze waarop verwerende partij de bestreden beslissing heeft gemotiveerd valt enkel op te maken dat ze, ondanks de door verzoekster geleverde stukken, absoluut geen rekening heeft gehouden met de feitelijke situaties van verzoeksters situatie. Ten slotte geeft verwerende partij zelf aan dat "een eventuele goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden zijn om betrokkene [i.e. verzoekster] een verblijf toe te kennen". Verwerende partij voegt hier echter nog aan toe dat hoewel er dus reden is om verzoekster een verblijf toe te kennen ze hiertoe niet verplicht is. Wijzen op het feit dat het een discretionaire bevoegdheid van de administratieve overheid vormt echter geen afdoende motivatie van die beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (RvS. 22 mei 1991, nr. 37043). Daar komt nog bij dat niet alle door de verzoekster aangebrachte elementen onderzocht en

beantwoord werden door de verwerende partij. Verzoekster beroept zich in haar aanvraag immers zowel op criterium 2.8.A als 2.8B. Het feit dat verzoekster bij haar aanvraag een belofte tot tewerkstelling heeft gevoegd getuigt hier van. Verwerende partij heeft echter niet gemotiveerd waarom verzoekster niet voor regularisatie op basis van haar mogelijke tewerkstelling in aanmerking zou komen. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoeksters aangehaalde elementen in haar aanvraag geenszins worden beantwoord. Rekening houdend met al het voorgaande kan derhalve niet anders dan worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onvoldoende zijn. Verzoekster toont immers duidelijk aan op welke elementen niet is geantwoord en in welke mate er dus sprake is van een motiveringsgebrek. Om deze redenen wenst verzoekster dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden”.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Waar verzoekende partij doet gelden dat niet afdoende is gemotiveerd omdat haar aanvraag niet is getoetst aan de instructies van 19 juli 2009 kan worden verwezen naar hetgeen daarover reeds werd gesteld in de beoordeling van het eerste middel.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster, met haar kritiek op de motieven van de eerste bestreden beslissing, in wezen een schending inroept van de materiële motiveringsplicht. Met de algemene bewering dat één en ander niet voldoende zou zijn onderzocht, slaagt zij er echter niet in de motieven in een ander daglicht te stellen.

2.2.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris derhalve, zoals reeds gesteld, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.6. Verzoekster stelt dat zij in aanmerking komt voor regularisatie op grond van langdurig verblijf en integratie en omwille van de belofte tot tewerkstelling, en doet gelden dat deze elementen blijkbaar niet of minstens onvoldoende zijn onderzocht, maar kan daarin niet worden bijgetreden: eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat met deze gegevens wel degelijk rekening werd gehouden, maar dat zij niet werden weerhouden om de volgende redenen:

Betrokkene beweert dat zij sinds 2004 ononderbroken in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Bovendien kunnen een eventuele goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.”

2.2.7. De Raad vermag in zijn gedaante van rechter in het annulatiecontentieux enkel de onwettigheid en de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing te sanctioneren. Nu het bestuur aangeeft dat verzoekster geen enkele aanvraag heeft gedaan sinds 2004 in een poging om haar illegaal verblijf te wettigen en zij zich derhalve in de illegaliteit heeft genesteld tot in 2009 is het niet kennelijk onredelijk en

al evenmin onwettig dat het bestuur dit in combinatie met de elementen die betrekking hebben op de integratie en ook op de werkbelofte die zij voorlegt –verzoekster betoogt dus ten onrechte dat hierover niet werd gemotiveerd- , die zij zelf vermag te wege, als onvoldoende beschouwd om overgaan tot het afgeven van een verblijfsrecht op basis van regularisatie, hetgeen overigens een gunst en geen recht behelst. In de mate dat verzoekster overigens alludeert op het feit dat de verwerende partij, door de duur van het besluitvormingsproces in het kader van de onderhavige aanvraag, zelf deels verantwoordelijk is voor haar integratie, moet erop worden gewezen dat haar argumentatie niet wijst op enig kennelijk onredelijk handelen, nu verzoekende partij haar aanvraag heeft ingediend in december 2009 terwijl naar haar eigen zeggen zij reeds sinds 2004, en dus ruim 5 jaar in het land was zonder dat zij in die tijd enige poging zou hebben ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Dat de beslissing pas op 28 december 2011 werd genomen doet daaraan geen afbreuk. Overigens toont verzoekende partij niet aan dat dit een onredelijke termijn is, en al evenmin dat het verstrijken van een bepaalde termijn bij de totstandkoming van de bestreden beslissing haar een recht op verblijf zou geven.

2.2.8. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS